

מבט מעודד: "הפתק הקובע"

הבחירות בפתח, וכל המועמדים מתרוצצים בין הערוצים כדי לשכנע אותנו איזה פתק הכי נכון לשלשל לקלפי. זו הזדמנות בשבילי להביא בפניכם ווידוי אישי, הקשור לפתקים.

ובכן, אני מודה: הייתי משועבד לפיסות הנייר המרובעות והצבעוניות האלה. במשך שנים פיתחתי בהן תלות מוחלטת. בכל בוקר הייתי בוחר פתק קטן מתוך מבחר הגוונים שבקופסה, מנקז אליו את כל המשימות היומיות, ומכניס אותו אחר כבוד לכיס החולצה יחד עם עט תואם. מכאן היה יומי מכוון כל כולו למטרה אחת: למחוק את המשימות עד בוא הליל. היתה לי תכלית, היתה לי מסגרת, ותחושה חמימה של בטחון ושליטה אפפה אותי בכל אשר אלך.

אלא שעם התפתחות הטכנולוגיה, השיטה הזאת נעשתה בעייתית. האאוטלוק, שתפס פיקוד על סדר היום שלי, התייחס בבוז אל חתיכות הנייר וסירב לשתף איתן פעולה. לא וויתרתי, וקיימתי חיים מקבילים בין העולם הדיגיטאלי לעולם הפתקולוגי. עד שהגיע היום, בו התגלתה לי אפליקציית פתקי הממו בטלפון הנייד: פתקים אלקטרוניים, במגוון של צבעי פסטל מרהיבים, שניתן למלא, לערוך ולמחוק בלחיצות מקלדת קלות ומהירות. וכך, לאחר עשרות שנים של פנקסנות קטנה ומטריפה, נפרדתי ממרובעי הנייר המוכרים והטובים.

אם להודות על האמת, לפתע נפתח בפני עולם שלם. אני מתכוון לעולם האופנה. הבנתי שאני יכול להרשות לעצמי ללבוש חולצות ללא כיסים. הפכתי ללקוח פוטנציאלי של רשתות שלמות, שקודם לא הייתי אופציה עבורן. בנוסף, הפסקתי להיתקל במבטים הנבוכים של אנשים שרומזים לי להסתכל על החולצה, על מנת לגלות ששוב יש לי כתם דיו כחול באזור החזה, שאין שום סיכוי שהוא ירד בכביסה.

כיום אפשר להגיד שאני אדם חופשי. אין כיסים, אין עטים, אין כתמים. אבל, אני חייב להתוודות שלא השתחררתי לחלוטין. מעת לעת, כשאני נתקל במשימה שאני ממש לא רוצה לשכוח, אני מאתר בסביבה פתק נייר צבעוני ויפה, רושם אותה לעצמי ומתמלא שוב באותה תחושה חמימה ומוכרת של בטחון ושליטה.

ואם נחזור לבחירות, אז יש לי הצהרה. אם בעתיד תשונה שיטת הצבעה, ונעבור להצבעה אלקטרונית כמו במדינות אחרות, אני אדרוש לקיים את זכותי האזרחית האלמנטרית: לבחור מאחורי הפרגוד פתק נייר ולשלשל אותו לקלפי. על זה אני לא מוותר.

עודד פלוט, מנכ"ל המועצה

